

homlokomra sütve a Pecsét
– csak ne lennék Nyál és Csorba Csik

ne lennék ily félneder-s badar
érteném szájam hogy mit hadar

befelé bandzsító szemüreg:
magabiztos birkakergület

bamba táti száj – mit mammogok?
bice-sántán – hová cammogok?

Dili Hivatal bíróilag:
el is eladhatnátok – *zombinak*

maholnap Divatbazárt nyitok
s négylábra-ereszkedve *zombizok* – – –

a világgal ezúton tudatom
hogy meghibásodott a tudatom

Lázáry René Sándor

MAROKKÓ, NYOLCZVANHAT NYARÁN

Talán Mekneszben? Fezben? Marrakesben?
Merengtem épp a fátylas arab esten:
Fáradt szemekkel néztem, tán remegtem,
Derűs delejt holdbéli háremekben...
Lassan suhogtak lustán fönn a leplek –
S egy érzelem, mely néha-néha meglep...
Nem is tudom. Nem értem már: mi volt?
Ezüst tálként fénylett a nyári hold,
Mikor Mekneszben... Fezben? Marrakesben
Merengtem épp a fátylas arab esten,
Egy kávéházban... Hétfő volt? Vasárnap?
Nem emlékszem... Nyüzsgő, zsúfolt bazárnak
Zsongása bűvölt: kalmár fűрге népek
Vevőkre lestek, s szétrakták elébek
Mór kincseit mind Észak-Afrikának,
Hol mély zsvajba vész a kandi bánat –
Talán Mekneszben?... Fezben! Marrakesben?

Merengtem épp a fátylas arab esten:
Nem ismertem se kezdetet, se véget,
Csak bámulám a málházott tevéket...
Figyeltem méla fuvolára, dobra –
Feszülten, mint zenére vár a kobra,
Vagy mutatványos vénült kajla majma,
Füleltem minden távol hangra, zajra,
Mikor Mekneszben... Fezben? Marrakesben
Merengtem épp a fátylas arab esten,
Mint ketreczben szelídített gepárd,
Ki már közömbös, senkinek sem árt –
Csak gondolatban száguldoz, szabad,
Ha rebbenő szép antilop-csapat
Föl-fölszökken rajokban, mintha szállna –
S belenyilall a riadt szavannába...
Miként gepárdi lelkek arab esten...
Akkor. Mekneszben, Fezben, Marrakesben
Mi fáj? Mi sajdult, sóhajult a számra?
Miért?... Miért vágyódtam úgy hazámra?

Manresa – Barcelona, 1887 májusában

PÜNKÖSDI STRÓFÁK

*„Ni vu ni connu,
Le temps d'un sein nu
Entre deux chemises!”
(Valéry: LE SYLPHE)*

Ó, mennyi május! Szent megújulások
Vesztett ifjonti kedve rámpírít,
Hogy agg vagyok.. Lapozgatom Horácot,
S a tornácon merengve Áprilyt.

Mohó vén lettem. Menthetetlen illan
Időm... Hagyom Horácot, Áprilyt.
Majd éltemből halálom csak kivillan,
Mint könnyű mell, ha blúzon átvirít.

Marosvásárhelyt, 1927. május 12-én

MAJDANI SÍRKÖVEMRE – A HÁZSONGÁRDBA VAGY EGYEBÜVÉ

Dsida Jenőnek küldöm

Szépséges földi létben szent féregként izegtem.
Másoknak szinte mindent tetézve megfizettem...
Elengedem, Teremtőm, örökre tartozásod –
Ölelj lelkedhez egyszer, ki voltam *annyi* másod!

Maros-Sárpatak, 1928. október 26-án

HOMMAGE À VINCENT VAN GOGH

Már nem tudom: ki is vagyok?
Mi más tehetnék? Merre lépjek?
Ürült vagyok s bizonytalan,
Mint konyhában kihűlt cselédek.

Tán nem tudom: mért jöttem így?
S ha indulok majd, merre lépjek?
Miként csoszogjak?... S mért bicegnek
Úrvacsorán megtűrt cselédek?

Rámkérgesült a sár, a lét, a tét.
Nem járok termő földeket, se tárnát.
(Ez volna hát a lelkek bányamélye?)
Félretaposott volnék, mintha várnék.

Magamba roskadt, ráncos, megrepedt
Vagyok, mint Van Gogh céltalan cipőí –
S véletlen is, hisz görcsösen kicsüngnek
Belőlem árnyak rég megélt idői,

Mint fáradt fűzők, dermedt idegszálak...
Magamba szálllok, angyal sem kell intsen:
Levetett engem, izzadtan lehúzott lábáról
Isten.

Maros-Vásárhelyt, 1928 októberének végén